

Въ магазина на господинъ Язовеца.

(Приказка).

Това се случило на сѣверъ, далече, далече отъ насъ.

Дошла есенъ. Настанали студове, приближили мразове.

— Хайде, — казалъ господинъ Язовецъ, прочутъ търговецъ на кожи — врѣме е да отворя магазинъ!

Веднага намѣрилъ нѣколко ежа, майстори шивачи, и имъ поръчалъ да ошиятъ разни кожуси.

И всички въ гората считали язовеца за лудъ и му се присмивали.

— Намислилъ кожуси да продава! — надсмивали се бѣгливитѣ зайчета.

— Да, — казвала лисицата, — не разбирамъ, каква полза има отъ такава търговия. Ние не сме хора, та да ни трѣбватъ кожуси за зима, а пъкъ хората, разбира се, нѣма да идатъ при него.

Господинъ Язовецъ не думалъ нищо, мълчаливо пушилъ изъ лулата си и подвиквалъ на шивачитѣ си:

— Ей, бодливци, по-бързо пипайте!

Минала недѣля, друга, падналъ снѣгъ.

И тогава дошли най-напрѣдъ при него сжщитѣ тѣзи зайчета, които му се присмивали. . .

— Имате ли зайчи кожуси! — попитали тѣ.

— Че нали си имате? — очуденъ имъ рекълъ господинъ Язовецъ.

— Виждате, господине, — обяснили зайцитѣ — нашитѣ кожи сж сиво-кафяви, а тѣ лесно се забѣлѣзватъ по снѣга. Намъ сж потрѣбни по-бѣлѣзникави кожи!

А-ха! така ли! — усмихналъ се господинъ Язовецъ. — Има, господа, хубави, по-бѣлѣзникави кожуси . . . Ей, бодливко, дай тукъ на зайцитѣ кожуси.

Веднага зайцитѣ почнали да си ги мѣрятъ.

Послѣ дошли яребицитѣ.

— Имате ли дрехи отъ по-бѣлѣзникави пера?